

שירה שמי אָדִים שֶׁל דַּעַת

נוף בתנופה

צִלְלִיּוֹת הַיָּם רָצְדוּ עַל הַהָרִים.
הַקְטָרִים פָּלְטוּ אָדִים שֶׁל דַּעַת
שֶׁנִּסְכָּה בָּם רְצִיפּוֹת הַמְּסֻלוֹת.
פְּעִיּוֹת דְּקִיקוֹת שֶׁל נֶצַח
הִתְעַגְלוּ מִבֵּין גּוֹשֵׁי הַבוּר כְּשֶׁבְרֵבוּר
כַּחֲלֵי גְבַה־מִצַּח,
חֶכֶד כְּנִפְיוֹ עִם הַמְּאוּם.

לא

לא אֶסִימְפֹטוּטִית וְלֹא מִישׁוּרִית.
זוֹהִי אֲנִי: סֶתֶם עוֹד פּוֹנְקִצְיָה גְלִית.
שְׁתֵּי הַשְּׁפֵלוֹת אַחֲרַי כָּל הַרְמָה
פְּרִץ שֶׁל מָה? שְׁנִכְלָא בְּנִסְחָה.